

Alt Skal Bort

Når jeg ser tilbage på min rejse med anarkismen, så kan jeg se at det som først bevægede mig, og som stadig er min kilde til kamp mod samfundet, ikke er utopien om et lykkeligt samfund, nej, tanken giver mig nærmest gåsehud. Det er derimod det anti-sociale, hadet mod alle autoriteter, alle normer, al flokmentalitet, mod skole og arbejde, mod alt som forvrænger os til normale mennesker, mod alt som får os til at udholde slaveåget, og ikke mindst mod det samfund som har adskilt mennesket fra naturen og ødelagt dem begge ved denne adskillelse, som er mit brændstof.

Staten og alle andre institutioner, kulturelle eller økonomiske, moralske eller lovgivne, formelle eller informelle, som undertrykker mig, skal bort hvis jeg skal kunne gribe min frihed, og jeg tror desuden at denne mulige frihed kan være til glæde for andre som vil tage den for sig selv. Hvor andre er nødt til at retfærdiggøre sin anarkisme ved at argumentere for en lykkelig utopi, og med det mål producerer endeløse programmer som i bund og grund er autoritære da de forudsætter idealets eller flertallets regering over individet og som desuden er ulæselige, grundlægger jeg mit oprør på et simpelt faktum: Verden som den ser ud i dag med arbejde, industriel ødelæggelse, autoriteter og en pestbefængt slavementalitet, står i vejen for min frie udvikling som menneske, og, er jeg overbevist om, alle andres frie udvikling. Det er en verden som formindsker livet, gør det ubetydeligt, og imod dette overgreb gør jeg oprør – jeg behøver ikke andre årsager.

Denne anarkisme, min anarkisme, bringer mig selvfølgelig i konflikt med mange af de som er fortalere for såkaldt klassisk anarkisme, dette idiotiske og ikke-eksisterende spøgelse. Så længe som der har været anarkister som har forherliget arbejderklassen, priset fremskridtet og fordømt de som handler på eget initiativ, har der været anarkister som med ord har pisket de sløve masser som ikke gider sin egen frigørelse, med handling har angrebet det bestående og set fremskridtet for hvad det er; herredømmets fremmarch og en trussel mod alle frie individer.

Hvis det på et tidspunkt, da der fandtes en stærk arbejderbevægelse og produktionen endnu var fokuseret på materielle goder, var forståeligt at anarkister anså revolutionen for at være afhængig af industrielle fremskridt og arbejderklassens organisering, så er det i dag fuldstændigt absurd at påstå det samme.

For det første har fagforeningerne fuldført det projekt som de hele tiden bevægede sig hen imod: arbejderklassens integration i produktionen og fælles sag med arbejdskøberne. De modsætninger mellem klasserne som tidligere var frodig grobund for oprør er i dag forsvundet eller i det mindste dygtigt forvaltede af fagforeningspamperne og cheferne i fællesskab. På trods af nogle mindre konflikter så er alle enige om at produktionen er nødt til at fortsætte lige meget hvad. I stedet for at ødelægge arbejdet som institution i samfundet er arbejderne selv de første til at være stolte over sit slaveri. Identifikationen med ens negative samfundsrolle kan nok være

startskudet for et oprør, men hvis rollen ikke kastes bort i processen så bliver den grundlaget for nye lænker som erstatter dem som oprøret brød. Arbejde er fængslet virkelyst, og at anse det for centralt i en revolutionær udvikling var altid en fejltagelse. Tidligere var den forståelig, men at fastholde den i dag er grotesk.

For det andet står det i dag klart at den industrielle produktion er fuldstændig uforenelig med anarkistiske principper. Anarkismen siger: alle mennesker er frie til at organisere sig med dem de vil for at opfylde sine livsbehov og udvikle sig selv i den retning de ønsker og til den højest mulige grad. Industriel produktion umuliggør dette af flere årsager. Arbejdsmoralen, ødelæggelsen af naturen, den nødvendige disciplin og dermed underordningen af individuelle behov og forskelle, undergraver den eneste frihed som er værd at tale om: individets autonomi og konkrete muligheder for at gøre sine ønsker til virkelighed. Autonomi og frihed er ikke blot abstrakte begreber. De er tilstande som kræver et konkret grundlag, og dette grundlag er ethvert menneskes kapacitet til at opretholde livet og opfylde nogle grundlæggende behov. Den industrielle ødelæggelse af naturen undergraver dette grundlag og styrker statens magt. Overfor menneskeskabte naturkatastrofer og industriel rovdrift præsenterer staten sig som den eneste redningsmulighed, selv om dens rolle i bund og grund er den samme som den altid har været: at beskytte de magtfuldes interesser. Konsekvenserne af industriel produktion på økosystemerne er mulige for enhver at observere, men desuden kan ensretningen og domesticeringen af verden omkring os ikke adskilles fra ensretningen og domesticeringen af menneskernes kroppe og tanker. De som påstår at den industrielle produktion kan gøres mere eller mindre uskadelig for miljøet har jeg absolut ingen tiltro til, men pointen er, at selv hvis de har ret så spiller det ingen rolle, for det er selve den industrielle organisering af samfundet som skaber de dybeste sår og skader menneskets muligheder og vilje til at blive fri. Selve arbejdet, denne idiotiske institution som har forvansket menneskets naturlige trang til bevægelse og intellektuel stimulering og lænket det til meningsløse og repetitive pinsler blot for at producere ubrugeligt skrammel i ufattelige mængder, skal ødelægges før vi kan blive frie og produktionen af livets nødvendigheder kan blive et udtryk for individuel skabertrang og livslyst.

Og sidst men ikke mindst: hvad er produktet af al denne meningsløse lidelse? Skærme som pacificerer og isolerer os, våben som undertrykker os, mad som forgifter os, underkastelse, autoriteter og en dybere og dybere kløft mellem mennesket og dets omgivelser.

Alt dette skal bort.

i.g. (Benzin På Bålet)